



ת"פ 59989/02/19 - מדינת ישראל נגד ראג'י חאיכ

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 59989-02-19 מדינת ישראל נ' חאיכ
תיק חיצוני: 427604/2017

בפני	כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מאשימה	מדינת ישראל ע"י שלוחת התביעות גליל
נגד	
נאשם	ראג'י חאיכ ע"י ב"כ עוה"ד מונא אבו אל יונס, מטעם הסנגוריה הציבורית.

החלטה

1. החלטה זו עניינה טענת הנאשם, באמצעות הסנגורית, כי לאחר שמיעת ראיות המאשימה "אין להשיב לאשמה".
2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק- עבירה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.
3. על פי הנתען בכתב האישום, בין התאריכים 18.9.17 - 24.9.17 התקשר הנאשם אל המתלוננת, אשר אין כל היכרות מוקדמת ביניהם, מספר רב מאד של פעמים וכן שלח לה מסרונים ממספר טלפון מנוי שהיה ברשותו וביקש להכירה. המתלוננת סירבה לכך אך הנאשם המשיך ליצור עמה קשר עד כי נאלצה להתעלם מהשיחות ולבסוף חסמה את המנוי. על פי הנתען, שב והטריד הנאשם את המתלוננת ממספר טלפון מנוי אחר. בהמשך לכך הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת ובמהלך שיחה עמה אמר לה שהוא שכן שלה. כעבור כמחצית השעה שלח הנאשם מסרון למתלוננת ולאחריו ביקשה המתלוננת שלא יצור עמה קשר. הנאשם שלח מסרון נוסף. בשלב זה חסמה המתלוננת מנוי זה שברשות הנאשם.
4. הנאשם כפר באשמה ונשמעה פרשת התביעה. במסגרת זו העידו המתלוננת וכן חוקר משטרה, גובה הודעות הנאשם אשר אף ערך מחקר תקשורת.
5. בתום פרשת התביעה, טענה הסנגורית לתחולתו של סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982, מחמת ש"אין להשיב לאשמה" לטענתה במקרה זה. לטענתה, הסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחו עובדות כתב האישום אף לכאורה. לא ניתן לראות בראיות שהוצגו אף ראיות בסיסיות על מנת להרשיע את הנאשם ועל כן יש

להורות על זיכוי. על פי הנטען, אין ראיה הקושרת את הנאשם למספר הטלפון הנוסף, אשר ממנו נשלחו מרבית ההודעות למתלוננת. רק הודעה אחת נשלחה מן המספר בו הודה הנאשם כי שייך לו (ת/1, ת/2). אין כל ראיה הקושרת בין ת/2 לנאשם. הטבלה אשר הוצגה בת/5 מהווה חלק מראיה שלא הוצגה כולה לבית המשפט. החוקר שהעיד לא ידע לתת תשובות אודות סתירות בין ת/5 לת/1 ות/2 אך בהגינתו העיד כי יתכן שהיה בלבול והייתה קפיצה בשורה וכן כי הועתקו "קוביות" ולא דווקא שורה מלאה. אין ראיה כי אותו אדם שהגיע למקום עבודתה של המתלוננת הוא הנאשם.

6. לטענת המאשימה, במסגרת פרשת התביעה הובאו די ראיות הקושרות בין הנאשם למעשה העבירה. על פי הפסיקה, בשלב זה, די בראיות בסיסיות ודלות בלבד על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה. המאשימה מפנה לפסיקה על פיה בשלב דיוני זה אין בית המשפט נדרש לסוגיית מהימנות ומשקל. הראיות שהוצגו על ידה מבססות ולו לכאורה אשמתו של הנאשם.

דין

7. סעיף 158 לחסד"פ מורה-

158. נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה.

8. לענין פירוש המילים "הוכחה לכאורה" פסיקה ישנה של בית המשפט העליון, ע"פ 28/49 סעיד חוסין זרקא נ. היועמ"ש, מורה-

"המושג 'הוכחה לכאורה' - נוכל להבהירו עתה ביתר קלות - פירושו, אותה כמות של עדות שהקטיגוריה חייבת להביא בשלב הראשון של המשפט לשם קיום החובה מס' 2 [חובת ההוכחה"- הוספה לא במקור] המוטלת עליה ואשר תספיק - אם בסוף הדיון יתן בית המשפט אימון בה וייחס לה את המשקל הראוי - כדי הרשעת הנאשם בעבירה הנדונה."

פסיקה זו אוזכרה למשל בתפ (י-ם) 167/03 מדינת ישראל נ. מרדכי כהן (פורסם בנבו, 10.10.05).

9. לא אחת נקבע בפסיקה, כי בשלב זה אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות ומשקל וכי די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות להוכחת יסודות העבירה [עפ (מרכז) 2109-09-07 ששון רון נ. המשרד לאיכות הסביבה/ המשרד הראשי (פורסם בנבו, ניתן ביום 22.5.08)].

"לעניין זה די בראיות דלות ובסיסיות, וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר החקירה מצויות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או אף סותרות אותן.

ראו ע"פ 26/49 היועץ המשפטי נ' חמדאן [30], בעמ' 420; ע"פ 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי וערעור נגדי [31], בעמ' 523-527; ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואח' [32], בעמ' 179-180; ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדמי [33], בעמ' 760 [בג"ץ 2534/97 יונה יהב נגד פרקליטת המדינה (מיום 15.6.97)].

10. כן נפסק, כי "בשלב זה אין, אפוא, לדקדק כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני הנזכרים בגדרי עובדות כתב האישום, ומכאן שאך די בראיות לכאורה באשר ליסודות המרכזיים של האישום. הבחינה הנדרשת הנה אך ורק של הראיות המפלילות, תוך בידודן מאחרות, כך שערכן הלכאורי נותר בעינו גם בהינתן ראיות המחלישות או אף סותרות אותן. לכן, בשלב זה אף נמנע בית המשפט מלהתחשב בראיות התביעה הפועלות לטובתו של הנאשם. הנה-כי-כן, שומה עלינו לבחון ראיות לכאורה שהניחה המאשימה לפתחו של בית המשפט, מבחן "חיצוני" של ראיות התביעה "על פניהן", תוך התעלמות משיקולי מהימנות ומשקל אלא במקרים נדירים שבהם זועק חוסר המהימנות (י' קדמי, שם, עמ' 1446-1449)".

[תפ (י-ם) 2184/06 מדינת ישראל נ. יעקב מרגולין (ניתן ביום 28.1.09)]

11. לצורך בחינת דיות הראיות בשלב זה להוכחת האשמה ולו לכאורה, נדרש לרכיבי העבירה.

12. סעיף 30 לחוק התקשורת קובע-

30. המשתמש במיתקן בזק באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים.

13. רכיבי העבירה כוללים יסוד עובדתי- של שימוש במיתקן בזק "באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין". היסוד הנפשי הנדרש הנו מסוג מחשבה פלילית (סעיף 20 לחוק העונשין) היינו במודעתו הסובייקטיבית של הנאשם לשימוש שעשה במיתקן הבזק ולמודעתו הסובייקטיבית לנסיבות. קרי, לאפשרות השימוש שעשה עלול לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז. כבר נפסק, כי די בעצם המודעות לכך שעצם המעשה עלול לגרום לאחד מאלו מבלי שנדרשת התביעה להוכיח שהתקיימה אצל הנאשם כוונה ו/או מטרה לפגוע ו/או להפחיד [ר' למשל דברי בית המשפט בת"פ (ת"א) 49449-01-11 מדינת ישראל נ. חנן אלקלעי (מיום 13.3.10)].

14. ברע"פ 10462/03 הלינור הראר נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 20.6.05) עסק בית המשפט בפרשנותה של עבירת ההטרדה. כב' השופט רובינשטיין עמד על כך, כי "בלשון פשוטה, דומה כי הטרדה היא יצירת אי-נוחות המסיחה את דעתו של אדם מענייניו וגורמת לו מבוכה, דאגה, בלבול והתעסקות במושא ההטרדה".

"קריאת הסעיף בהקשרו הכולל, בחוק ובמקביליו בחקיקה. קריאה זו מגלה לדעתי עירוב בין תוכן לצורה, קרי כמות ההטרדות או תוכן, או שניהם יוצרים אותה אי-נוחות הגורמת ללחץ, למבוכה, לדאגה, והערך המוגן הוא שלוותו של האדם מפני הטרדתו תוך שימוש ביכולות שמזמנת הטכנולוגיה שבה מדובר".

15. בעניינינו, במסגרת פרשת התביעה הוגשו באמצעות המתלוננת צילומי מסך הטלפון שלה הכוללים הודעות שקיבלה, לכאורה מהנאשם, סומנו ת/1, ת/2.

16. על פי עדותה של המתלוננת, תכנן של השיחות לא כלל איומים או הצעות מיניות (עמ' 11, ש' 32-33 לפר' עדותה). המתלוננת העידה, כי זה היה במסגרת רצונו של הנאשם להכיר (עמ' 10, ש' 7-8 לפר' עדותה). לשיטת המתלוננת "אפשר להגיד שלא הייתה הטרדה שסוטה או הטרדה, זה פשוט אם אני אפענח את זה הדרך שלא הייתה נכונה לגשת לבחורה" (עמ' 9, ש' 31-32 לפר' עדותה).

17. לצד זאת העידה המתלוננת, כי המדובר בבחור שהתקשר אליה "מלא פעמים" (עמ' 7, ש' 20 לפר' עדותה) במשך "כמה ימים" (ש' 23,24, שם). המתלוננת העידה, כי "אחרי תקופה של ימים" עבדה משמרת לילה בבית קפה והגיע בחור ששאל לשמה ודיבר איתה (עמ' 7, ש' 15-16 לפר' עדותה). "דיבר איתי מה נשמע כאילו הוא מכיר אותי" (עמ' 8, ש' 3-4 לפר' עדותה). ואחרי שיצאה מהמסעדה שלח לה הודעה מטלפון אחר (עמ' 8, ש' 6 לפר' עדותה). על פי עדותה, ביקשה מהנאשם להפסיק להתקשר (עמ' 10, ש' 33 לפר' עדותה) ובהמשך אף חסמה את הנאשם. המתלוננת העידה בדבר פחדה לחזור הביתה בעקבות הגעתו של הזר למסעדה בה היא עובדת וכי לאחר מכן מיד פנתה להגשת תלונה במשטרה (עמ' 10, ש' 13-15 לפר') לבסוף אף העידה כי אף חסמה את הנאשם. עדותה של המתלוננת נתמכה בלפחות הודעה אחת מהנאשם אליה ממניי אחד (ת/1). מחומר הראיות עולה, כי נשלחו הודעות ממניי נוסף באותן שעות באותו לילה (ת/2).

18. הנאשם הודה בתשובתו לכתב האישום בהחזקת מניי סלולאר אשר מספרו תואם את ההודעה שנתקבלה אצל המתלוננת על פי ת/1. גרסת המתלוננת באשר לביקורו של הנאשם במקום עבודתה נתמכת בהודעת הנאשם במשטרה אשר הוגשה באמצעות החוקר (ת/3). פלט התקשורת הערוך (ת/5) תומך בכמויות רבות של טלפונים והודעות מהמניי של הנאשם למתלוננת קודם לביקורו של הנאשם במסעדה. על פניו, המדובר בכמות לא מידתית של שיחות והודעות בין זרים, המקיים את היסוד העובדתי לכאורה לשימוש במתקן בזק באופן שיש בו כדי להטריד. הראיות הוגשו כדין, הן מקימות תשתית לכאורה להתקיימותו של היסוד העובדתי של העבירה, כאשר בשלב זה בית המשפט כאמור אינו נדרש לטענות מסוג מהימנות ו/או משקל ו/או לעניין סתירות ו/או אי התאמות בין הראיות שהוצגו בת/1 ות/2 לת/5 כנטען ו/או לטענות הגנה של הנאשם.

19. באשר ליסוד הנפשי, לצורך הכרעה ביסוד מודעתו הסובייקטיבית של הנאשם לנסיבות- כי עשה כן באופן אשר יש בו כדי להטריד/ להפחיד, נדרש בית המשפט לבחינת מכלול הראיות ברקע גרסת הנאשם ובכלל זה טענתו להדדיות, על פי תשובתו לכתב האישום. בהתאם לכך יידרש בית המשפט לנקודת הזמן בו הופסקה יצירת



הקשר ביחס לבקשת המתלוננת להפסיק לעשות כן על פי מכלול הראיות. ברקע טענות הנאשם "ידרש בית המשפט לטענות מסוג מהימנות מחקרי התקשורת שהוגשו ומקומן בסיכומי הטענות.

20. לפיכך במקרה זה אין לקבוע זיכוי של הנאשם על פי סעיף 158 לחסד"פ.

אין בכך כדי לקבוע מסמרות לעניין זיכוי או הרשעתו של הנאשם בשלב הכרעת הדין.

21. נקבע לדיון לשמיעת פרשת הגנה וסיכומים בע"פ ליום 18.4.21 בשעה 10:00.

המזכירות תודיע לצדדים.

הסנגורית תדאג לזימון הנאשם לדיון.

ניתנה היום, ח' טבת תשפ"א, 23 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.